

теоретичний і громадсько-політичний альманах / Гол. ред. С.А. Квітка. – Дніпропетровськ: Вид-во «Грані», 2012. – №5(85). – С. 3 – 7.

2. Коробка Ю. Територіальне управління промисловістю (1957 – 1965 рр.) в Україні: радянська історіографія (Частина перша – науковий доробок періоду «відлиги») / Ю. Коробка// Схід: Аналітично-інформаційний журнал. – 2013. – №5(125). – С. 131 – 136.

3. Там само. – С. 134.

4. Коробка Ю. Територіальне управління промисловістю (1957 – 1965 рр.) в Україні: радянська історіографія (Частина друга – наукове освоєння реформи в другій половині 1960-х – до початку 1990-х рр./ Ю. Коробка// Схід: Аналітично-інформаційний журнал. – 2013. – №6(126). – С. 202 – 203.

5. Там само. – С. 203 – 204.

6. Коробка Ю.В. Західна історіографія раднаргоспів (1957 – 1965 рр.) / Ю.В. Коробка// Україна і світ: проблеми історії. Збірник матеріалів Всеукраїнської науково-практичної конференції (28 листопада 2014 р., м. Маріуполь). – 2014. – С. 85 – 87.

7. Коробка Ю.В. Територіальне управління промисловістю (1957 – 1965 рр.) в Україні: сучасна російська та українська історіографія / Ю.В. Коробка// Вісник Маріупольського державного університету. Серія: Історія. Політологія: Збірник наукових праць. – 2014. – Вип. 9. – С. 31 – 41.

8. Коробка Ю.В. Територіальне управління промисловістю 1957 – 1965 рр. очима радянських номенклатурників/ Ю.В. Коробка// Актуальні проблеми науки та освіти: Збірник матеріалів XVI підсумкової науково-практичної конференції викладачів МДУ: Зб. наук. праць / За редакцією К.В. Балабанова. – Маріуполь: МДУ, 2014. – С. 371 – 373.

УДК 94(477.62=131.1)''18''(043)

Новікова С.В., к.і.н., доцент, доцент кафедри історичних дисциплін

ІТАЛІЙСЬКА ГРОМАДА МАРІУПОЛЯ У ХІХ СТ.

Економічне партнерство нашого міста з Італією має давні традиції. Ще на межі XVIII – XIX ст. землі Півдня Російської імперії, а особливо - портові міста Азовського та Чорного морів почали приваблювати численних іноземних підприємців можливістю дешевої закупівлі сільськогосподарської продукції, перш за все – зернового хлібу. Активно сприяв залученню цих міст до міжнародної морської торгівлі і уряд: лише для чорноморських та азовських портів на 25% було знижено мито на експортні та імпорتنі товари, у ряді портів впроваджувалися принципи порто-франко. Найбільш повно це проявилось у період перебування на посаді новоросійського і бесарабського генерал-губернатора М.С. Воронцова. Небачена за масштабами та активністю діяльність цієї людини перетворила край, до якого в уряді ніяк не доходили руки, і який являв собою осереддя всіх можливих проблем: національних, економічних, культурних, військових, на процвітаючий. Особливо сприяв генерал-губернатор поселенню у портових містах Півдня іноземних підприємців [1].

Така політика здійснювалася через наступні причини: уряд хотів швидко зробити цей величезний, майже неосвоєний простір з рідкісними вкрапленнями цивілізації, прибутковим а не обтяжливим для казни. Місцеве ж купецтво не мало достатніх капіталів для здійснення значних торгових операцій, не мало воно і флоту для ведення міжнародної торгівлі. Тому ці напрями діяльності швидко сконцентрувалися в іноземних торгових фірмах, філії яких розповсюдилися по всіх південних портових містах.

Наприкінці XVIII – на початку XIX ст. зацікавилися портовими містами азовського узбережжя та їх можливостями італійські торгові будинки. Особливо активно вони почали діяти у цьому регіоні з 1820-х рр. У цей час у Маріуполі з'являються представництва фірм де Россі та Чуллі, в окремі роки у місті діє і торговий дім АнтоніоАмореті, що мав головне представництво у Феодосії та філії у Керчі і Таганрозі. Інколи мав справи з Маріуполем крупний торговий дім Б. Понціо, обігові капітали якого у 1832 р. перевищували 3 млн. руб.

Власниками італійських фірм, представлених у Маріуполі, були Галеано, Джербуліні, Мембелі, де-Мартіно, Пініоні (або Пініоне), Сангвінетті.

Крім власне італійських фірм, у Маріуполі почали діяти контори італізованих слов'ян з Адріатики, підданих Австрійської монархії. У місті їх теж називали італійцями, рідше - далматинцями, хоча власники цих фірм мали чисто слов'янські прізвища Видович, Вучетич, Деспот, Ковачевич, Попович, Фіскович. Через слов'янське походження цих підприємців російський уряд та місцева адміністрація ставилися до них особливо прихильно [2].

Багато хто з них починав зі служби капітанами на торгових кораблях закордонного плавання великих іноземних фірм і таким чином заробив невеликий стартовий капітал. Але ці люди відрізнялися особливою заповзятістю та мали підприємницький хист і спромоглися швидко підняти свою справу на міжнародний рівень. У їх конторах в основному працювали родичі та співвітчизники, які згодом або змінювали своїх хазяїв, або засновували нові фірми.

На зерновому ринку Маріуполя провідні позиції у цей час посідали п'ять торгових домів – Деспота, Видовича, Галеано, братів Мембелі, братів Поповичів. Антоніо Деспот, уродженець Генуї, оселився у місті у 1837 р., занував торговий дім і разом з братами Лукою та Іваном Мембелі, а також іншим генуезьким домом Галеано, пізніше перейменований у фірму «ДжузепеПініоні і К^о», постачав зерно та іншу сільськогосподарську продукцію до середземноморських країн [3].

У Маріуполі жили та працювали кілька поколінь родини Деспотів. Син Антоніо Деспота – Іван Антонович, повернувся до Італії у 1900 р., його син Антон Іванович (1876 – 1931 рр.) після навчання у Бахмутській гімназії, поїхав до бабусі в Італію, де продовжив свою освіту в Туріні в Італійському королівському міжнародному інституті, отримав диплом і ліцензію на право займатися агрономічною комерцією. Потім повернувся в Маріуполь і працював у фірмі батька. Родина володіла великим будинком на вул. Костянтинівській, у адрес-календарі за 1910 р. вказано їх телефонний номер – 90 [4]. У той час всановити таку розкіш, як телефон, могли дозволити собі тільки дуже заможні маріупольці. Про заможність родини також свідчить і те, що на початку ХХ ст. вона придбала 10 тис. десятин землі.

Міцні зв'язки з місцевими дрібними зерноторговцями мав дім Видовича. Коли через економічну кризу середини 1830-х рр. цей дім занепадав, місцеве купецтво зазнало збитків, що сягали 400 тис. руб. Це змусило багатьох постраждалих кинути торгівлю зерном остаточно, а його вивіз надовго сконцентрувався в руках іноземних фірм. Через необачність іншого торгового дому братів Миколи та Драго Поповичів на серйозного конкурента Маріуполя у зовнішній хлібній торгівлі перетворився Бердянськ.

Керченський будинок братів Поповичів, що мав контору в місті, зробив великий запродаж зернових продуктів в середземноморських портах; значна частина зерна була закуплена в районі Бердянської коси, а оскільки вантаження хліба відбувалося на маріупольському рейді в час засорення гирла Кальміусу піском, підприємці ризикували не виконати своїх зобов'язань перед закордонними покупцями. Тому М. Попович звернувся з проханням до М.С. Воронцова відрядити на Бердянську косу митного начальника і дозволити йому вантаження купленого зерна на місці. Після цього він клопотав перед генерал-губернатором про заснування на цьому місці Бердянська, а Воронцов надав купецтву, що погодилося у ньому оселитися, значні пільги, яких Маріуполь не мав. У джерелах того часу постійно висловлювалося твердження, що таким чином Воронцов продемонстрував своє невдоволення маріупольськими греками, що відмовилися розводити овець-мериносів і взагалі не виправдовували тих сподівань, які покладав на них російський уряд при переселенні до Приазов'я [5].

З діяльністю італійців пов'язаний початок суднобудування у Маріуполі. Це були невеликі каботажні одно- або двощоголові вітрильники з вантажопідйомністю не більше 100 - 150 т та екіпажем у 5 – 6 чоловік. Перше таке судно з вантажопідйомністю близько 150 т було побудовано на маріупольській біржі у 1824 р. майстром Кавалотті.

Італійська громада у Маріуполі зростала впродовж 1830 – 1850-х рр., через її значне збільшення виникла необхідність у будівництві католицького храму. Хоча багато хто з

членів громади мав великі статки, проте жертвувати кошти на спорудження храму вони не поспішали. Тоді, за ініціативою декількох осіб, було вирішено зібрати необхідну суму поступово, для чого усі італійські фірми добровільно обклали себе податком з кожної чверті проданої ними пшениці. Найбільш активну участь у цій справі взяли тогочасний італійський консул у Маріуполі Джербулліні та один з братів Мембелі – Степан, якого, власне, і вважають засновником церкви. 10 тис. франків на спорудження храму пожертвував італійський уряд короля Віктора Еммануїла [6].

На початку 1850-х рр. було зібрано достатній капітал, придбано місце для будівництва, яке розпочалося у 1854 р. 18 жовтня 1860 р. «...цю церкву Римсько-католицьку Маріупольську в ім'я Славетнійшої Диви Марії, узятій на небо (в ім'я Успіння Пресвятої Богородиці) освятив світлий і високоповажніший пан Вінцентій Липський, Єпископ Янопольський». Храм вміщував 200 прочан, престол головного вітваря та перегородка, що відділяла вітвар від іншої частини церкви, були з мармуру, привезеного з Італії. Ця споруда довгий час вважалася однією з архітектурних прикрас Маріуполя. Головними благодійниками церкви були підприємці А. Сангвинетті (мав посаду церковного старшини) та А. Трипкович [7].

Торговий бум тривав близько трьох десятиліть, впродовж яких італійська община Маріуполя збільшувалася і багатіла. На початку 1850-х рр. у місті діяли торгові фірми Вучетича, Раделі, Трипковича та Фісковича. Але під час Кримської війни італійське купецтво зазнало значних втрат, уціліли лише фірми Галеано, Мембелі, Трипковича та Фісковича. Зерно за кордон вони відправляли виключно на своїх кораблях. Також посилилася конкуренція у зерновій торгівлі з боку Бердянська і Таганрога. Це призвело до поступового зменшення італійської громади у Маріуполі. Багаті підприємці повернулися до батьківщини, лише деякі залишилися і потроху змішались з місцевим населенням [8].

Наприклад, залишився у Маріуполі австрійський консул Петро Боначич, чорногорець за походженням. Його син Антон став відомим оперним співаком, що виконував головні партії у Большому театрі. До подій 1917 р. інтереси Італії в Маріуполі представляв Еммануїл Спиридонович діПоллоне. Королівська Італійська консульська агенція розміщувалася у його власному будинку на вул. Харлампіївській. До Першої світової війни він представляв в Маріуполі інтереси Імператорського і королівського Австро-угорського консульства. Йосип Миколайович Видович очолював Іспанське віце-консульство. До числа великих підприємців міста в останні десятиліття XIX – на початку XX ст. належали А. Сангвинетті, Ф. Зворно та Е. діПоллоне. Останні два були власниками пароплавної компанії, якій належало 14 пароплавів, зробили значний внесок у розвиток маріупольського порту [9].

Таким чином, італійські підприємці зробили значний внесок у розвиток економіки Маріуполя, сприяли його залученню до міжнародної зовнішньої торгівлі, проявили себе у різних сферах життя міста: громадській, культурній, релігійній.

Література

1. Бацак Н. Грецьке та італійське купецтво у портах Північного Причорномор'я: комерційна діяльність, мореплавання (перша третина XIX ст.) / Н. Бацак // Грецьке підприємництво і торгівля у Північному Причорномор'ї XVIII – XIX ст. Збірник наукових статей. – К.: Ін-т історії України НАН України, 2012. – С. 11 – 12.

2. Мариуполь и его окрестности. – Мариуполь, 1892. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://old-mariupol.com.ua/mariupol-i-ego-okrestnosti-den-pervyj/>

3. Див.: Скальковский К. Русский торговый флот и срочное пароходство на Черном и Азовском морях / К. Скальковский. - СПб., 1887. – С. 61, 134 – 135; Баханов К. А., И. И. Лыман И. И. Бердянск в дневниках титулярного советника В. К. Крыжановского. В. К. Крыжановский. Дневники [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ri-urbanhistory.org.ua/library/liman/Berdyansk_v_dnevnikah_titylyarnogo_sovetnika.pdf

4. Весь Мариуполь и его уезд. – Мариуполь, 1910. – 166 с.

5. Мариуполь и его окрестности. – Мариуполь, 1892. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://old-mariupol.com.ua/mariupol-i-ego-okrestnosti-den-pervyj/>

6. Там само.

7. Там само.

8. Скальковский А.А. Ростов-на-Дону и торговля Азовского бассейна 1749-1863 г. /А.Скальковский. - СПб., 1865–1866. – С. 2, 49.

9. Див.: Весь Мариуполь и его уезд. – Мариуполь, 1910. – С. 135 – 136; Русский торговый флот. Список судов к 1 января 1915 г. – Петроград, 1915. - С. XXII.

УДК 271.5 "157/164"(043)

Папазова А.В., к.і.н, доцент, доцент кафедри історичних дисциплін

ЄЗУЇТСЬКІ АПТЕКИ ТА ЛІКАРНІ У СХІДНОСЛОВ'ЯНСЬКОМУ РЕГІОНІ В ОСТАННІЙ ТРЕТИНІ XVI – ПЕРШІЙ ПОЛОВИНІ XVII СТ.

Проблема функціонування домів чернечого ордену єзуїтів є важливою частиною вивчення діяльності Товариства Ісуса, католицької церкви та дослідження процесу взаємовпливу та взаємозбагачення культур. Ефективна робота ордену в його місіях, резиденціях, а особливо в школах і колегіумах залежала від роботи їх допоміжних складових елементів. Одними з таких складових елементів були аптеки та лікарні при колегіумах та резиденціях, що певним чином допомагали ордену досягти значних успіхів в поширенні католицтва у східнослов'янському регіоні в останній третині XVI – першій половині XVII ст. У деяких містах такі заклади з'явилися вперше або були кращими серед подібних. Отже, робота ордену сприяла поширенню нових для регіону закладів, піднімала їх якісний рівень. Тому вивчення діяльності Товариства Ісуса сприятиме й дослідженню розвитку соціальної сфери східнослов'янського регіону зазначеного періоду.

Проблему діяльності ордену єзуїтів в українських та білоруських землях розглядало багато авторів, які вказували на складові елементи домів Товариства. Однак питання роботи аптек та лікарень ордену залишається, переважно, за межами зацікавлень дослідників східнослов'янського регіону. Сучасна українська дослідниця Т. Шевченко вказала на складові елементи єзуїтських колегіумів в українських землях, назвала дати заснування чи роботи аптек та інфірмерій [1]. Зазначена проблема цікавила та цікавить, передусім істориків – членів Товариства Ісуса. Серед них – роботи таких авторів як С. Залескі, Л. Гжебень та С. Обірек [2].

Джерела з історії діяльності ордену єзуїтів у східнослов'янському регіоні в останній третині XVI – першій половині XVII століття, – це архівні та опубліковані документи. Передусім, нормативно-регламентаційні джерела – документи католицької церкви й документи Товариства: інвентарі, звіти, повідомлення й офіційні листи єзуїтів керівникам; майнові й фінансові документи. Відомості щодо аптекарів та інфірмарів надають каталоги орденських провінцій, а щодо обладнання аптек, лікарень та притулків – історії колегіумів і доповідні записки ректорів [3, с. 9-19; с. 8-9]. Зазначені джерела дозволяють розкрити частину фактів щодо складових елементів домів ордену у східнослов'янському регіоні в зазначений період.

Мета роботи – проаналізувати аптеки та лікарні ордену єзуїтів у східнослов'янському регіоні в останній третині XVI – першій половині XVII ст.

Доми ордену єзуїтів у східнослов'янському регіоні в останній третині XVI – першій половині XVII ст. це: місії, резиденції, школи, колегіуми, семінарії, новіціати, дома третьої пробації, дома професів. Допоміжними складовими елементами єзуїтських домів були: храми, бурси, конвікти, аптеки, інфірмерії, лікарні, притулки, бібліотеки, театри, братства, друкарні тощо.

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МАРІУПОЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ
НАУКИ ТА ОСВІТИ**

**Збірник матеріалів
XVII підсумкової науково-практичної конференції
викладачів**

30 січня 2015 року

*За загальною редакцією
члена-кореспондента НАПН України, доктора політичних наук, професора,
К.В. Балабанова*

МАРІУПОЛЬ – 2015

УДК 061.3 (063)
ББК 94.3я 431

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ НАУКИ ТА ОСВІТИ: Збірник матеріалів XVII підсумкової науково-практичної конференції викладачів МДУ / За заг. ред. К.В. Балабанова. – Маріуполь: МДУ, 2015. – 430 арк.

Друкується за ухвалою вченої ради Маріупольського державного університету (протокол № 4 від 24.12.2014)

Редакційна колегія:

Голова – Балабанов К.В., доктор політичних наук, професор

Члени редколегії: Баймуратов М.О., д.ю.н., проф.; Безчотнікова С.В., д.філол.н., проф.; Брітченко Г.І., д.е.н., проф.; Булатова О.В., к.е.н., проф.; Бушаков В.А., д.філол.н., проф.; Качинська Н.О., к.політ.н., доц.; Кіндюк Б.В., д.геогр.н., проф.; Косенко Ю.М., к.пед.н., проф.; Ніколенко Л.М., к.ю.н., проф.; Пономарьова І.С., д.і.н., проф.; Почепцов Г.Г., д.філол.н., проф.; Романцов В.М., д.і.н., проф.; Сабадаш Ю.С., д. культурології, проф.; Слющинський Б.В., д.соц.н., проф.; Соколова І.В., д.пед.н., проф.; Шепітько С.В., к.філол.н., проф.

Збірник містить матеріали XVII підсумкової науково-практичної конференції викладачів МДУ, яка відбулася 30 січня 2015 року в Маріупольському державному університеті.

У матеріалах висвітлені актуальні проблеми розвитку міжнародних відносин та зовнішньої політики, філософії та соціології, історії, економіки та менеджменту, права, літературознавства і культурології, філології, методики викладання, педагогіки та психології.

Видання адресоване науковцям, викладачам, аспірантам та студентам, а також усім, хто цікавиться сучасними проблемами науки та освіти.

***Редакція не несе відповідальності за авторський стиль праць,
опублікованих у збірнику***

© Маріупольський державний університет

СЕКЦІЯ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ІСТОРИЧНОЇ НАУКИ

Арабаджи С.С. ДЖЕРЕЛЬНА ЦІННІСТЬ СТАТИСТИЧНИХ ВИДАНЬ РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ У ДОСЛІДЖЕННІ ПОВСЯКДЕННОГО ЖИТТЯ ГРЕКІВ ПРИАЗОВ'Я.....	351
Волониць В.С. ЮРИДИЧНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ТОРГІВЛІ НІЖИНСЬКИХ КУПЦІВ У XVII СТ.....	353
Коробка В.М. ПЕРЕВЕЗЕННЯ 127-ої ТА 123-ої ПІХОТНИХ ДИВІЗІЙ З МАРІУПОЛЯ В ТРАПЕЗУНД (ТРАВЕНЬ – ЧЕРВЕНЬ 1916 р.).....	356
Коробка Ю.В. РОЗВИТОК НАУКОВОГО ЗНАННЯ ПРО ТЕРИТОРІАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ ІНДУСТРІЄЮ (1957 – 1965 рр.) В УКРАЇНІ.....	358
Новікова С.В. ІТАЛІЙСЬКА ГРОМАДА МАРІУПОЛЯ У XIX СТ.....	360
Папазова А.В. ЄЗУЇТСЬКІ АПТЕКИ ТА ЛІКАРНІ У СХІДНОСЛОВ'ЯНСЬКОМУ РЕГІОНІ В ОСТАННІЙ ТРЕТИНІ XVI – ПЕРШІЙ ПОЛОВИНІ XVII СТ.....	363
Подгайко М.К. ВИВЧЕННЯ ІСТОРІЇ САМОВРЯДУВАННЯ МАРІУПОЛЬСЬКОЇ ГРЕЦЬКОЇ ГРОМАДИ (КІНЕЦЬ XVIII-XIX ст.) В РАДЯНСЬКІЙ ІСТОРІОГРАФІЇ.....	367
Романцов В.М. ВІЙСЬКОВІ ДІЇ РЕВОЛЮЦІЙНОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ МАХНОВЦІВ У ПРИАЗОВ'І НАВЕСНІ – ВЛІТКУ 1920.....	370
Романцова Н.І. КИЇВСЬКА НАУКОВА ІСТОРИЧНА ШКОЛА М.ГРУШЕВСЬКОГО: ВИСВІТЛЕННЯ ПРОБЛЕМИ В РАДЯНСЬКОЇ ІСТОРІОГРАФІЇ.....	372
Сальнікова Н.В. СТАНОВЛЕННЯ НАУКОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ПРАЦІ НА ПОЧАТКУ XX СТ.....	374
Тарасов С.В. ГЕТМАН И. МАЗЕПА КАК ДЕЯТЕЛЬ ЭПОХИ РУИНЫ В РУССКОЙ ДОРЕВОЛЮЦИОННОЙ ИСТОРИОГРАФИИ.....	375

СЕКЦІЯ

РОЗВИТОК ПОЛІТОЛОГІЇ, ФІЛОСОФІЇ ТА СОЦІОЛОГІЇ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

Слющинський Б.В. КРИЗА ІДЕНТИЧНОСТЕЙ ЧИ ПОШУК ЛЕГІТИМАЦІЇ ІСНУЮЧИХ КУЛЬТУРНИХ ФОРМ.....	379
Цибулько О.С. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ГРЕЦЬКОЇ ТРАДИЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ ПРИАЗОВ'Я.....	383
Парлюк В.І. СТАН ПОЛІТИЧНОЇ МОДЕРНІЗАЦІЇ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ....	386
Іванов П.М. ТЕОРІЯ СОЦІАЛЬНОЇ КОМУНІКАЦІЇ Н. ЛУМАНА ТА ЇЇ ОСОБЛИВОСТІ.....	389
Трима К.А. РІВНІ ДЕМОКРАТІЇ ЗА А. ХАДЕНІУСОМ.....	391

СЕКЦІЯ

ІСТОРІЯ, ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА З ПИТАНЬ ДОКУМЕНТОЗНАВСТВА ТА КУЛЬТУРОЛОГІЇ

Кригіна О.В. ОБОВ'ЯЗКИ СВЯЩЕНИКА ПРИ ЗДІЙСНЕННІ РЕЄСТРАЦІЇ АКТІВ ГРОМАДЯНСЬКОГО СТАНУ (ЗА МАТЕРІАЛАМИ МЕТРИЧНИХ КНИГ).....	394
Кудлай В.О. КНИЖКОВА КУЛЬТУРА ЯК ОСНОВА ВИДАВНИЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	396
Манякіна О.С. ДУХОВНО-РЕЛІГІЙНИЙ РОЗВИТОК ЕТНІЧНИХ ГРОМАД ПІВНІЧНОГО ПРИАЗОВ'Я НАПРИКІНЦІ XVIII-І ЧВЕРТІ XX СТ.: ІСТОРІОГРАФІЧНИЙ ОГЛЯД.....	397
Петрова І.О. ОРГАНІЗАЦІЯ ДІЛОВОДСТВА В ОРГАНАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ: ІСТОРІОГРАФІЧНИЙ АСПЕКТ.....	401